

חברי ועדת שכיתת הנשק הישראלית-המצרית נפגשו בגבול. משמאל לימין: קדונו ריאד, אדוף משה דיון, שני קצינים מצריים נבחרים.

הצלום: קאופמן

בעית בתי הקולנוע

בימים האחרונים התבשרנו כי הולכים ומוקמים כשבעה בתי קולנוע חדשים ברחבי העיר. בעתונות נאמר כי עם הקמתם של בתי קולנוע אלה תבוא רוחה להמוני התושבים המתקשים בהשגת כרטיס כניסה מפאת הביקוש הרב. לעומתם — טענו בעלי בתי הקולנוע הקיימים, כי הקהל רואה רק את התור רים ליד הקופות ואינו רואה כי האור למות ריקים למחצה, בימות החול. הם צודקים אולם גם העתונות צודקת.

ברי כולנו כי בימות החול, במקרים של סרטים גרועים, ריקים האולם מות למחצה אולם היחס של בעלי בתי הקולנוע כלפי הקהל ללא נשוא. דבר זה מתבטא ביצירת תורים ללא כל צורך בבית קולנוע אחד הציגו סרט לא פופולרי ביותר והביקוש לכרטיסים לא היה רב. פתחו את הקופה בשעה מאוחרת. כך, שבכל זאת, נוצר תור. כשהתקרבה שעת ההצגה התמהמהו בפתיחת הדלתות. כמאתים איש הצטופפו, נדחקו והחלו ליצור מהומה. דקה אחת בלבד לפני המועד להתחלת ההצגה נפתחו הדלתות והאנשים התפרצו פנימה כשהם דוחקים איש את רעהו. תופעה זו אירעה בהצגה יומית, בשעה שרוב המבקרים הם נשים, זקנים וטף. ברור כי בעלי בתי הקולנוע עשו זאת במתכוון כדי ליצור רושם כי הסרט הוא מצויין, כי הרי הנה אנשים נלחמים עבורו.

בהצגות ערב נתקלים אנו בתופעה אחרת (ושוב במקרה של הצגת סרטים בינוניים). האולם יכול להיות ריק למחצה אולם הקופאי תמיד יאמר לך כי נשארו רק כרטיסים יקרים. לפני ימים מספר עמדתי בתור (כרגיל) ליד אחת הקופות, הדבר קרה מחצית השעה לפני התחלת ההצגה והקופאי הודיע לכל הנוכחים כי נשארו רק כרטיסים יקרים. בקשתיו כרטיסים ב-320 פרוטה והוא הודיע לי שנשארו לו רק ב-400 פרוטה (המחיר היקר ביותר). התברר כי האולם היה ריק למחצה.

פירושו של דבר הוא כי יש ויש לבנות בתי קולנוע נוספים. וכמה שיבנו יותר ותגדל ההתחרות ביניהם כך ייטב לקהל הרחב שהקולנוע הוא לעתים שעשועו היחידי.

הפקוח על המזונות

היה דעתנו מה שתהיה על הענקת זכויות שוטרים למפקחים על המזונות והשוק השחור, ועל הפקוח בכלל. אולם ברור הדבר כי עבודה זו אינה נעימה כלל וכלל.

ביום אחד נעצר האיטובוס הבינעירוני, בו נסעתי, באמצע הדרך. תמחו האנשים לרנע ולאחר זאת החלו לרנע ולרטון. התברר כי הוא נעצר לשם בקורת. עלו שני מפקחים והחלו לבדוק בתיקיהם וכליהם של הנוסעים. הערות מכל צד כחונן כלפי שני אלה והמבטים אף הם היו עוינים ומלאי איבה. כל עוד נשם הם ירדו השניים מהמכונית. האוטובוס המשיך לנסוע ואחד מהנוסעים הפליט:

„מה אתם רוצים מהם? הם סתם מסכנים ותו לא.“

שווי זכויות

האוטובוס היה דחוק וגדוש נוסעים. באחת התחנות עלו שתי נערות והמי שיכו ויכוח שהחל, כפי הנראה, בחוק. נערה אחת, עסקנית בויצו הצעירה השתדלה להשיפע על חברתה להכנס לתנועה, אלא שהשנייה לא התלהבה ביותר. הסבירה הראשונה את פעולתה תיה של חברת ויצו בכנסת, עברה לפעולות ויצו הצעירה בארץ והשתדלה להסביר לחברתה על חוסר שווי זכויות.

תנובה -
המכליר הראשי
להספקת
תוצרת חקלאית
במדינה

ועוד. בשביל שתי הזכויות שלך צריכה אני להתייב מחר לצבא לשרות של שנתים ימים! שנתיים!

פסנתרים
פסנתרים ידועות - בבית גדול
יפטרמן את יין. ת.א. רח. רשי 9

שתי שיירות

השחר עלה „מצוברח“, צלוף, עגי מומי. חצרו של הקיבוץ היתה לים של בוך והבריות היו מאריכים בשנתם.

רק חבורה קטנה, אלה בתוקף תמיד קידם ואלה בגין עסקים פרטיים. נתקבצה ליד מוסך המכוניות, נתישבה למכונית משא וטרקטור גוהם גוררה בדרך העפר לכביש-סוד האספלט הטוב.

כעבור שעות אחדות שבו היוצאים. „אין נותנים לעבור“, סיפרו. „מפנים את נצור-פלוגיה“, ביארו.

„אחרי לזמנה“, רטנה פלונית לבושה שני מעילים ונעולה מגפיי בעלה.

הגזבר, קברניטו של הקבוץ, הצ'היר: „אמרו שיתנו לעבר בערב. בשלש וחצי נצא שנית.“

הואיל ובין כה חייב הייתי למחרת תו העיריה, שמתי אף אני את פעמיי הבוססים בבוץ למכונית המחכה בקרצרו, רוח, דוגמת נוסעיה, ל„שעת האספ.“

בבוא המועד הגיע טרקטוראי ארץ-אברים ובחשיבות מרובה הגיע את סוס הברזל הגדול. לאטנו וחלנו בני תיב היסטורים המתחדש עלינו מדי תורף בחורף. סמוך לעלייתנו על הכביש נעצרנו על ידי שני מסצדיקים: „יהא עליכם להמתין מעט.“ „העסק יסתיים בעוד קט.“

מכוניתנו עמוסה היתה חביות דלק ריקות, כדירחלב, ארגונים — כללו של דבר — מסען שגרתי של מכונית משא שהיכת למשק חקלאי משותף. שבעה היינו במכונית, ישובים על גבי התבניות.

גיפ דהר לעומתנו ודגלון לבן התנופה על מוט קצר. „אנשי או"מ באים“ הגה מאן-דהו. ומיד שיירת מכוניות. מכוניות משא עמוסות חרטיחיל דוקרני, מצברים, צמיגים בלוריים, פחים ועוד מיני חפצים מוסעים תוך ערבוביה ססגונית.

הנה מכונית משא ענקית נושאת שרדיוחל חרוך, שם מחצית טנק מעור. כבודה רבת-ענין המפענחת, ולו רק בחטף, את החידה שעל פשרה הרבינו לתהות „מה יש להם שם ב„כיס“? והמרתק והחשוב מכל: חילילי-הכיס“ עצמם.

רוים, מצומקים (איני מרחם עליהם — חלילה!), עטופים קרעישמיכות, מכורבלים בסגניהם. משמע — קר להם עתה לאחר חודשי החום המעיק... והיככם שמסע-טלטולים לא נוח זה — מוחזק בעיניהם למסע תענוגות עילאי!

למראה עיני האמן לא האמנתי: המה, חיילי הבריגדה התשיעית מחיי כים אלינו, ידים ינפפו וקריאה מקר טעת „שלום“ מאופקת מסתגנת מהרווה — יללטו.

ושוב גיפ נושא הלוון האומות המאוחדות שאמריקני צעיר מוליכו בכביש המים לעבר גבול מצרים. השיירה עברה-חלפה ולניע ידו של המסצדיק עלינו על הכביש.

תקליטים
לפספון
אברהמסון
חלילאיביב
 רחוב בן-יהודה 9